

Димитър Бежански

Как продавах България

Вчера реших да продам България. Закъсал съм за пари, а друго за продаване нямам. Пък и чувал съм, че да продаваш България е хем доходна, хем безопасна работа.

Изнесох една сгъваема масичка на пазара, турих отгоре България и почнах да я продавам. Наоколо – хора и студ. Студът даже повече от хората. С други думи – времето крайно неподходящо да продаваш каквото и да е, обаче няма как, закъсал съм, стоя и продавам. Продавам аз, но какво продаване е това, когато никой не купува?! Е, случва се да поспре някой пред моята масичка, да се поинтересува:

– Какво продаваш, чичо?

Аз отговарям учтиво и изчерпателно:

– България продавам, господине. Екстра стока, заповядайте! Онзи обаче или ме поглежда кръвнишки и отминава, или подигравателно пита:

– Че то остана ли от нея още за продаване?! – и пак отминава.

По едно време идва някакъв чужденец.

– Вие – казва – какво продава тука така, мистър?

– Ми, какво – отвърщам му. – България продавам. – Обаче само срещу долари, имайте го предвид! Е, може и срещу марки...

– Ай сий! – кимва той. – Разбира! Вий желеа твърд валута, да! О'кей, аз мога купи ваш България! Но ваш България мен изглежда много мършав, много... как се казва... едва-едва на крака държи... Как мен купи такъв България?

– О, мистър! – успокоявам го аз. – Не се притеснявайте! Това е само от кризата! Кризата я направи такава. Ако се позахрани малко, ако се положат необходимите грижи, така ще заглади косъма, че няма да я познаете!

– Не, не! – казва мистърът. – Нека първо вий погрижи, вий нахрани, пък тогава аз купи!

И също си отиде проклетникът.

А аз стоя, мръзна, продавам. Времето минава, студът се усилва, а нови купувачи не се появяват. Вместо купувачи, появяват се полицаи. Двама.

– Ти кво продаваш тука, бе?! – пита ме единият.

Аз, нямаше как, хък-мък – казвам му какво продавам.

Че като се разбесняха ония ми ти служители на реда!

– Ба, ти ли – викат – ще продаваш България?! Кой си ти, бе! Я си дай документите! Какъв си ти! Депутат ли си, министър ли си, лидер ли си някакъв, че ще я продаваш?! Няма ли си хора за тая работа, че ти! Да

си обираш веднага крушите, че ей го де е районното! Ама ха!

Ща, не ща – сгънах си масичката и – бегом към къщи! Прибирам се обаче и какво да видя: донесъл съм само масичката, а България я няма! Няма я и това е!

Още се чудя – дали съм я загубил някъде по пътя или я е задигнал някой от онези, дето имат право да я продават?!...

КРАЙ

© 2001 Димитър Бежански

Източник: <http://bezmonitor.com>

Публикация:

Димитър Бежански, „Търся французайка“, ISBN 954-715-099-5
(с) Димитър Бежански, 2001, (с) Доньо Донеv, 2001, (с) ВСУ „Черноризец Храбър“ –
Варна, 2001

Публикува се на <http://bezmonitor.com> с любезното съгласие на автора.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2997>]